

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Quo s.r.o.**, IČ 26487985, se sídlem Křižíkova 2158, Benešov, zast. Mgr. Martinem Krtilem, advokátem, se sídlem Za Poříčskou bránou 334/4, Praha 8, proti žalovaným: **1) Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, **2) Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Na Pankráci 1685, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 18. 8. 2020, č. j. 31559/20/5300-22443-712892, a rozhodnutím žalovaného 2) ze dne 10. 9. 2020, č. j. 4394742/20/2103-50522-201642, č. j. 4394743/20/2103-50522-201642, č. j. 4394744/20/ 2103-50522-201642, č. j. 4394745/20/2103-50522-201642, č. j. 4394746/20/2103-50522-201642, č. j. 4394747/20/2103-50522-201642, č. j. 4394748/20/2103-50522-201642 a č. j. 4394749/20/ 2103-50522-201642, v řízení o kasační stížnosti žalovaného 1) proti výrokům I. a II. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023, č. j. 54 Af 12/2020-77,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný 1) **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **4.114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Krtila, advokáta.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný 1) v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 18. 8. 2020 zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečné platební výměry ze dne 27. 8. 2019, jimiž žalovaný 2) doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013 až březen 2014 v celkové výši 294.000 Kč a stanovil jí povinnost uhradit penále v celkové výši 58.800 Kč. Daňové povinnosti za uvedená období byly žalobkyni doměřeny na základě výsledků

daňové kontroly, při které byla zjištěna její vědomá účast na daňovém podvodu. Nebyl jí proto uznán uplatněný nárok na odpočet daně z plnění přijatých od společnosti PROPAG-STORM a.s. v likvidaci (dále jen „společnost PROPAG-STORM“), jejichž předmětem byly reklamní služby. V záhlaví uvedenými rozhodnutími ze dne 10. 9. 2020 pak žalovaný 2) vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroků z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2013 až březen 2014 v celkové výši 238.533 Kč.

[2] Proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím brojila žalobkyně žalobou u Krajského soud v Praze (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 25. 4. 2023, č. j. 54 Af 12/2020-77, rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 18. 8. 2020 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok I). K tomu byla žalovanému 1) uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí (výrok II.). Žalobu v části směřující proti rozhodnutím žalovaného 2) ze dne 10. 9. 2020 pak krajský soud odmítl pro předchozí nevyčerpání opravných prostředků (výrok III.), přičemž žádnému z účastníků nebyla přiznána náhrada nákladů řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím (výrok IV.).

[3] Krajský soud ve svém rozsudku nejprve shrnul dosavadní stav věci a podání účastníků. Z nich se ve stručnosti podává, že podle orgánů finanční správy měla žalobkyně vědomě figurovat jako poslední článek uměle vytvořených podvodných řetězců, kde přijímala plnění od společnosti PROPAG-STORM. Původními poskytovateli těchto plnění (práv na umístění reklamy na sportovištích) byly sportovní svazy, jež je hromadně prodávaly společnosti E-MOTION, s.r.o. (dále jen „společnost E-MOTION“). Od ní pak také hromadně putovaly přes další společnosti až ke společnosti PROPAG-STORM a od ní některá z těchto plnění nakoupila žalobkyně. Hodnota předmětných plnění byla při přejití přes předchozí články řetězce společností podle orgánů finanční správy neúměrně navýšena, přičemž celá obchodní transakce byla činěna pouze za účelem neoprávněného získání odpočtů.

[4] Krajský soud při posuzování věci potvrdil existenci podvodu ve zmapovaných řetězcích společností, tj. potvrdil splnění první podmínky pro neuznání odpočtu dle tzv. Axel Kittel testu. Na rozdíl od orgánů finanční správy však neshledal naplnění druhé podmínky, tj. neshledal, že žalobkyně měla či mohla vědět o zasažení nakupovaných plnění daňovým podvodem. Nebyly totiž dostatečně prokázány stěžejní objektivní okolnosti, jež měly svědčit o její vědomosti. Konkrétně nebylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně přijímala hotovostní vratky ve výši zhruba 80 % z platby za přijatá plnění a ani to, že cena za nakoupené služby byla podezřele předražena. Stejně tak krajský soud neshledal v daném ohledu problémovým, na jaký bankovní účet žalobkyně za přijatá plnění platila. Tvrzení, že žalobkyně věděla o změně platebního místa z důvodu policejního vyšetřování společnosti PROPAG-STORM, označil za nepodloženou spekulaci. Dostatečně průkaznými ohledně vědomosti žalobkyně neshledal ani jiné okolnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[5] Proti výrokům I., II. a IV. uvedeného rozsudku podal žalovaný 1) (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, kterou na výzvu Nejvyššího správního soudu ve stanovené měsíční lhůtě doplnil. Podle něho bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně o svém zapojení do

pokračování

podvodu na dani věděla či alespoň vědět mohla a měla. Trvá na tom, že z výpovědí svědkyň Lenky Oborné (v době kontrolovaných zdaňovacích období jediný člen představenstva společnosti PROPAG-STORM) a Hany Kačenové (v době kontrolovaných zdaňovacích období předseda dozorčí rady společnosti PROPAG-STORM) vyplývá, že žalobkyni byla vždy z úhrady za přijatá plnění vrácena v hotovosti část prostředků. Popisovaného jednání se sice svědkyně osobně přímo neúčastnily, avšak i přesto by jim měla být ohledně této okolnosti přiznána vypovídající hodnota. Věrohodnost výpovědí těchto svědkyň krajský soud sám potvrdil. Při společném zohlednění dalších objektivních okolností měl proto dojít k závěru potvrzujícím vědomé zapojení žalobkyně do daňového podvodu.

[6] Dále má stěžovatel za prokázané, že žalobkyně jakožto dlouhodobý znalý obchodník na daném trhu věděla o několikanásobném předražení nakupovaných plnění. Není vadou, že navýšení ceny za plnění bylo zmapováno od původního vlastníka pouze po společnost PROPAG-STORM, tj. po dodavatele žalobkyně. Až po něj byly prodávány reklamní služby v jednom balíku, přičemž při jejich přesunu od společnosti E-MOTION (první článek řetězců) došlo k navýšení ceny za plnění v průměru zhruba sedmnáctinásobně (rozpětí 4,45 až 29,5násobně). Společnost PROPAG-STORM pak prodávala nejen žalobkyni reklamní služby jednotlivě, přičemž je z ekonomického hlediska logicky musela i jako jednotlivé prodávat za nepřiměřeně vysokou cenu (oproti té za kolik je prodávala společnost E-MOTION). Skutečnost, že prodej plnění v balíku v předešlé části řetězce obchodních společností zakryl relevantní cenu za jednotlivá plnění, nebrání přijetí závěru, že žalobkyni musela být z důvodu předražení plnění zřejmá nestandardnost obchodu vyvolávající vědomost o zapojení do podvodu.

[7] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uznal, že nedošlo k prokázání vědomosti žalobkyně o policejních prohlídkách nebytových prostor provedených u společnosti PROPAG-STORM v kontrolovaných zdaňovacích obdobích. Ačkoliv však žalobkyně o samotných prohlídkách nevěděla, tak musela vědět o jiných aspektech souvisejících s policejním vyšetřováním svého dodavatele. Nasvědčuje tomu skutečnost, že v období po zmíněných prohlídkách nestandardně neprovedla po delší dobu úhradu za plnění, přičemž ji po mimořádném prodlení učinila již na nové číslo bankovního účtu. O důvod změny platebního místa se přitom vůbec nezajímala. Podle stěžovatele je samotná změna platebního místa v průběhu spolupráce nestandardností, jež by obecně měla v daňovém subjektu vyvolat zvýšenou opatrnost. To se v případě žalobkyně nestalo, což v souvislosti s dalšími objektivními okolnostmi svědčí jejímu vědomému zapojení do podvodu.

[8] Stěžovatel také v kasační stížnosti uvedl, že žalobkyně ohledně nákupu předmětných plnění jednala neobezřetně, když jednala s Vlastislavem Přečkem, tj. s osobou, jež k takovému jednání nebyla oprávněna. Rovněž připomněl skutečnost, že žalobkyně s nákupem reklamních plnění neoslovila přímo původního vlastníka, jakož i neobvyklé hospodářské výsledky společnosti PROPAG-STORM a její nekvalitní webovou prezentaci. Kromě zmíněné absence oprávnění Vlastislava Přečka k jednání krajský soud uvedené okolnosti ve svém rozsudku pominul. Není tak zřejmé, zda jsou rovněž nedostatečné, či zda mají nějaký vliv na povědomí žalobkyně o podvodu.

[9] S ohledem na uvedené stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu v napadených výrocích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Poukázala na to, že značná část argumentace stěžovatele vychází z domněnek svědků, zprostředkovaných zjištění či zpráv z doslechu, k nimž nelze přihlížet. Výpovědi svědkyň Lenky Oborné a Hany Kačenové označila za nevěrohodné a účelové. Krajský soud vyhodnotil jejich vypovídací hodnotu ohledně údajného přijímání hotovostních vratek žalobkyní správně. Stejně tak posoudil správně okolnost týkající se porízení plnění žalobkyní za nepřiměřenou cenu.

[11] Dále podle žalobkyně je v podnikatelském prostředí běžným jevem, že za společnost jedná její majitel (Vlastislav Přeček), a nikoliv vždy statutární orgán, aniž by přitom bylo po majiteli požadováno doložení oprávnění. I proto trvá nadále na tom, že se vědomě žádného podvodu neúčastnila. Navrhla tedy, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

[12] V dalším podání žalobkyně vyjádřila podiv nad tím, že stěžovatel chce nadále vést řízení o této kasační stížnosti, přičemž poukázala na jeho nové rozhodnutí o odvolání ve věci ze dne 8. 9. 2023, kterým byly dodatečné platební výměry žalovaného 2) ze dne 27. 8. 2019 zrušeny. Na to stěžovatel reagoval vyjádřením, ve kterém uvedl, že se jedná o zákonný postup, z něhož nelze dovozovat, že s rozsudkem krajského soudu souhlasí a nemá zájem na jeho zrušení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Stěžovatel podle textu kasační stížnosti brojil rovněž proti výroku IV. rozsudku krajského soudu, kterým bylo v návaznosti na výrok III. o odmítnutí žaloby proti rozhodnutím žalovaného 2) ze dne 10. 9. 2020 rozhodnuto o nepřiznání nákladů této části žalobního řízení žádnému z jeho účastníků. Tento výrok se však stěžovatele vůbec netýkal a ve vztahu k němu ani nepředestřel žádnou konkrétní kasační argumentaci. Z toho vyplývá, že ve skutečnosti napadl pouze výroky I. a II. rozsudku krajského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v tomto rozsahu, přičemž vycházel z § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Zároveň neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[15] Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podal z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

pokračování

[16] Nejprve ke zmíněnému novému rozhodnutí o odvolání ve věci ze dne 8. 9. 2023, jež stěžovatel vydal v reakci na napadený rozsudek krajského soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že vydání daného rozhodnutí nijak nebrání pokračovat v řízení o kasační stížnosti podané stěžovatelem. Vyplývá to mj. i z nedávného usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-66. To, že stěžovatel vydal rozhodnutí odpovídající napadenému rozsudku, neznamená, že proti němu zároveň nemůže brojit kasační stížností. Nejedná se tedy o skutečnost, jež by byla jakýmkoli důvodem pro odmítnutí podané kasační stížnosti.

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku podrobně vylíčil právní východiska věci, která účastníci řízení nikterak nezpochybňují. Je tedy nadbytečné je zde rekapitulovat. Spornou mezi účastníky je otázka, zda existovaly objektivní skutkové okolnosti, na základě nichž žalobkyně mohla a měla vědět o své účasti na podvodu na dani z přidané hodnoty.

[18] Za jednu ze stěžejních okolností svědčící o vědomosti žalobkyně o účasti na daňovém podvodu stěžovatel označil hotovostní příjímání vratek zhruba ve výši 80 % z úhrady za přijatá plnění od společnosti PROPAG-STORM jakožto neoprávněného finančního prospěchu. Uvedenou okolnost stěžovatel dovedl z výpovědi svědkyň Lenky Oborné a Hany Kačenové, přičemž má nadále za to, že by jim ohledně ní měla být přiznána vypovídací hodnota, ačkoliv se popisovaného jednání přímo neúčastnily, tj. informaci o jeho konání měly pouze zprostředkovaně. Krajský soud se uvedenou okolností zabýval v odstavcích 94. až 101. napadeného rozsudku, kde zdůvodnil, proč ji nelze mít za prokázanou. Poukázal zde vhodně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 Afs 375/2019-46, kde byl rovněž řešen vztah výpovědí zmíněných svědkyň a prokázání dané okolnosti, a to v souvislosti s jiným odběratelem společnosti PROPAG-STORM. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že *„toliko a pouze výpovědi svědkyň Oborné a Kačenové, jež předávání vratek žalobci nebyly nikdy osobně přítomny ani se na něm bezprostředně nepodílely, nejsou samy o sobě způsobilé prokázat, že k vyplacení neoprávněného finančního prospěchu skutečně docházelo“* (odstavec 30.) Z tohoto závěru krajský soud vycházel a přejal ho i pro případ žalobkyně. Stěžovatel důvody přijetí onoho závěru v kasační stížnosti v zásadě vůbec nerozporuje a pouze akcentuje věrohodnost svědeckých výpovědí. Že jsou svědecké výpovědi věrohodné, však automaticky neznamená, že také prokazují konkrétní okolnost. To krajský soud s odkazem na zmíněný judikát stěžovateli v souvislosti s nyní řešeným případem srozumitelně vysvětlil, přičemž kasační stížnost proti příslušnému zdůvodnění nesměruje. Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod se od názoru krajského soudu, resp. od svého předchozího rozsudku odchýlit. Jiné důkazní prostředky svědčící o dané okolnosti nebyly doloženy. Závěr krajského soudu ohledně neprokázání předmětné objektivní okolnosti je tudíž správný.

[19] Další stěžejní okolností měl být nákup reklamních služeb žalobkyní za nepřiměřeně vysokou cenu, avšak ani tu krajský soud neshledal dostatečně podloženou (odstavce 103. až 113.). Nezpochybnil přitom zmapované cenové navýšení služeb v řetězci obchodních společností, které se pohybovalo podle rozhodnutí stěžovatele (odstavec 63.) v rozmezí 2,04 až 29,5násobku (v kasační stížnosti uvedeno rozmezí 4,45 až 29,5), avšak ze spisu podle něj nelze dovést, že konkrétní plnění, která žalobkyně přijala, byla tak předražená, aby jí bylo možné klást k tíži, že nepojala podezření o svém zapojení do daňového podvodu.

[20] Nejvyšší správní soud opakuje, že zmíněné zdražení služeb se týká porovnání cen, za které byly tyto služby hromadně prodávány v řetězcích od společnosti E-MOTION po společnost PROPAG-STORM. O předražení jednotlivých služeb nakupovaných následně žalobkyní však přímo nevypovídají a v rozhodnutích orgánů finanční správy příslušné hodnocení chybí. Jak správně uvedl krajský soud, je velmi pravděpodobné, že jednotlivá práva prodávala z nakoupeného balíku následně i společnost PROPAG-STORM za navýšené ceny. Jiné jednání by totiž nedávalo ekonomický smysl. Na základě toho však nelze mít za prokázanou okolnost, že žalobkyně nakupovala předmětná plnění za tak předraženou cenu, že měla pojmout podezření o svém zapojení do podvodu na dani, a to bez ohledu na to, zda je na daném trhu znalá.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na dlouhodobost obchodování posuzovaných plnění mezi žalobkyní a jejím dodavatelem a také na znalost žalobkyně na daném trhu. Podle Nejvyššího správního soudu časový aspekt vztahu nemůže v daném případě nahradit konkrétní zjištění týkající se předražení plnění nakupovaných žalobkyní. Obdobně nelze použití příslušných pasáží z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 2 Afs 297/2019-40, krajským soudem považovat za nepřiléhavé, jak namítá stěžovatel. Ačkoliv žalobkyně byla znalá trhu s reklamními právy, nelze jí bez konkrétnějšího zjištění předražení cen za nakupovaná plnění vytykat, že toto předražení v ní mělo vyvolat jakákoli podezření. K tomu je třeba zohlednit skutečnosti, že společnost PROPAG-STORM byla žalobkyní známým obchodním partnerem a že se stěžovatel vůbec nezabýval tím, jak významným výdajem pro žalobkyni nákup reklamních plnění byl.

[22] Konečně žalobkyni nelze nikterak přičítat k tíži, že nakupovala jednotlivá (jenom některá) plnění z dříve dodavatelem pořízeného balíku plnění. Lze souhlasit se stěžovatelem, že tento způsob obchodování podstatně ztěžuje zjištění relevantní ceny jednotlivých plnění, avšak v daném případě nelze tento způsob nákupu považovat za účelový. Je zcela běžné, že si obchodník snažící se o zviditelnění pořídí pronájem pouze některých reklamních ploch na sportovišti od držitele všech reklamních ploch. Nelze proto než připomenout, že je na orgánech finanční správy prokázání objektivních okolností svědčících o vědomosti dotyčného o zasažení obchodní transakce podvodem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31). Krajský soud neshledal nedostatek prokázání předmětné okolnosti v nezjištění naprosto konkrétního předražení cen za jednotlivá plnění nakupovaná stěžovatelkou. Shledal však, že tvrzené předražení těchto plnění je tak nekonkrétní, že z něj nelze dovozovat potřebnou okolnost, resp. vědomost žalobkyně o podezřelosti transakcí. S tímto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[23] Co se týká třetí stěžejní okolnosti, již stěžovatel spojoval s vědomostí žalobkyně o policejních zásazích u společnosti PROPAG-STORM, tak zde Nejvyšší správní soud odkazuje na odstavec 114. napadeného rozsudku, kde krajský soud označil tuto okolnost za nepodloženou spekulaci. Skutečnost, že dodavatel změnil číslo účtu, na nějž má odběratel posílat peníze za pořízená plnění, není sama o sobě indicií, jež má v odběrateli vyvolat podezření o zapojení do podvodu na dani, jak naznačuje stěžovatel. Nesprávné také je, že stěžovatel předmětnou okolnost vztahuje k vědomí žalobkyně od začátku pořizování kontrolovaných plnění (srpen 2013), ačkoliv se žalobkyně opozdila s platbou na nové číslo

pokračování

úctu dodavatele v souvislosti s daňovým dokladem vydaným až v prosinci 2013. Ani třetí stěžejní okolnost svědčící o vědomosti žalobkyně tedy nebyla prokázána.

[24] Stěžovatel mimo nesprávného vyhodnocení stěžejních objektivních okolností vytkl krajskému soudu, že se nezabýval dalšími okolnostmi, na základě nichž byla v jeho rozhodnutí vědomost žalobkyně dovozena. Není tak zřejmé, zda jsou i ony podle krajského soudu pro přijetí posuzovaného závěru dostatečné. Ani na tomto se Nejvyšší správní soud se stěžovatelem neshodne. Z odstavce 117. napadeného rozsudku je naprosto zřejmý postoj krajského soudu k dalším objektivním okolnostem, jež nebyly stěžovatelem označeny za zásadní. Krajský soud je evidentně považuje za nedostatečné, přičemž Nejvyšší správní soud s příslušným odůvodněním souhlasí. Pro stručnost na něj odkazuje, neboť jeho úlohou není opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49). Ať stěžovatel s touto námitkou spojoval vadu nepřezkoumatelnosti nebo nezákonnosti napadeného rozsudku (což není z kasační stížnosti zcela zřejmé), Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nedůvodná.

[25] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně a jeho závěry jsou přezkoumatelné. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, a to proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Žalobkyně byla v řízení úspěšná. Nejvyšší správní soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v odměně jejího právního zástupce za jeden úkon právní služby, a to konkrétně písemné vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměnu za další podání však Nejvyšší správní soud žalobkyni nepřiznal, neboť v něm neuvedla žádnou relevantní argumentaci, jak již bylo zmíněno. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, takže se jeho odměna zvyšuje o 21 %. Stěžovatel je tedy povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Martina Krtila, advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu